

[Bjørn Elmquist]

I Venstre vil vi være med til at fortsætte den seje kamp for at styrke organisationsfriheden, og ihukommende den telebro, som vi havde herinde i samtaleværelset i søndags, hvor nogle af os deltog, kan vi sige, at der desværre er lang vej igen, før vi har glasnost- og perestrojkatilstande på dette område i Danmark.

(Kort bemærkning).

Hans Strunge (S):

Jeg skal såmænd ikke bidrage til at forlænge debatten om dette, selv om man kommer vidt omkring, også set i forhold til, hvad forespørgslen egentlige indhold er. Men jeg bliver nødt til at sige én ting til hr. Bjørn Elmquist, når han nu fra denne talerstol reelt antyder, ja faktisk hævder det standpunkt, at man i forfremmelsesnævnene i statens styrelser bevidst fører en forfremmelsespolitik, der medfører, at man lader være med at forfremme folk, som er uorganiserede. Der er ingen steder i disse principper, som jeg kender ret godt, nævnt et princip, der siger, at hvis man ikke er medlem af en fagforening, kan man ikke blive forfremmet. Det, hr. Bjørn Elmquist reelt antyder fra denne talerstol, er, at ledelsen og medarbejderrepræsentanterne i forfremmelsesnævnene handler imod principperne. Lad os få nogle beviser på det. Det synes jeg var en interessant påstand, som jeg aldrig har hørt før.

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er jo meget langtfra første gang, vi i Folketinget diskuterer den enkeltes ret til selv at bestemme, om man vil tvangsindlægges til medlemskab af en bestemt forening. Kristeligt Folkeparti skal bestemt ikke have skældud for at have rejst denne debat, tværtimod. Indtil vi virkelig får foreningsfrihed i dette land, bør debatten rejses igen og igen. Derfor er det et meget fornuftigt initiativ, men jeg må trods alt sige, at Kristeligt Folkeparti har haft mulighed for igennem deres medlemskab af regeringen at få stor indflydelse på at få gennemført netop disse ting, men det skal ikke hindre os i i dag at prøve at få et positivt resultat.

Vi må desværre opleve endnu en gang, at statsministeren i lighed med, når Fremskridtspartiet har rejst disse debatter, har uendelig lidt holdning i dette spørgsmål, som er af utrolig stor vigtighed for den meget store del af den danske befolkning, der er direkte berørt, fordi

de er blevet frataget deres ret til at tjene penge resten af deres liv. Uanstændigt, mener jeg, og det mener de fleste rettænkende mennesker, der går ind for den personlige frihed og dermed retten til at bestemme over sin egen tilværelse, en ganske almindelig menneskeret.

Som statsministeren udmærket ved, var Fremskridtspartiet langtfra tilfreds med det lovforslag, som arbejdsministeren fremsatte i sidste samling, hvor vi under debatten understregede, at det var langtfra nok, når man blot nøjedes med at overveje at indføre nogle bestemmelser om større erstatninger til dem, der alligevel bliver fyret, selv om det altså rent faktisk er ulovligt. Det er efterhånden på samme måde, som regeringen giver støtte til Christiania, selv om Christiania ligger på et ulovligt område. Ak ja, sådan er det.

Jeg vil håbe, at den dagsorden, som blev vedtaget i sidste samling, vil blive udmøntet i nogle konkrete initiativer fra regeringens side, som det samme flertal, som gennemførte dagsordenen, kan stå inde for. I øvrigt var det et enigt Folketing, der gennemførte dagsordensforslaget, så det bliver på nøjagtig samme måde, at lovforslagene bliver udformet, så der ikke er nogle partier, der endnu en gang bliver skuffede, når de reelle lovforslag ligger på bordet, og siger, det var ikke det, der blev lagt op til i det dagsordensforslag, som Folketinget vedtog.

Så vil jeg godt advare hr. Glønborg mod at omtale statsministerens og hr. Kent Kirks bemærkninger som venlige. Denne sag er en af de mange, hvor hykleriet er i topmål, og hvor De Konservative optræder som ulve i fåreklæder. Det er sørgeligt, men sandt.

Det burde som sagt være en totalt overflødig forespørgsel, vi behandler her, men desværre er den ikke unødvendig, for der er ikke frihed herhjemme til at arbejde med, hvad man vil, og for hvem man vil. Eksemplerne på denne manglende frihed er uendelig mange, og for mange af os kan det virke fuldstændig urimeligt, at der ikke er mere styr på tingene.

Lovgivningsmæssigt er der sket nogle småjusteringer, der ingen særlig værdi har, når det bl.a. viser sig, at en uberettiget afskedigelse kun koster en virksomhed 25.000 kr. Nu skal det ikke forstås derhen, at jeg vil have sat disse beløb op, tværtimod mener vi, at det er det lovgivende flertal i denne sal, der behandler problemet skrupforkert.